

СТОЧИЋУ, ПОСТАВИ СЕ

Некад давно живио кројач са три сина и једном козом чијим су се млијеком хранили. Пошаље тако једанпут отац најстаријег сина да напасе козу. Читав је дан дјечак ходао пропланком, шумарком, а коза брстила. Увече упита младић козу да ли је сита.

Сита, пресита
кући ми се хита!

- одговори коза. Послије, отац дође у шталу, помилова козу, а ова завреча:

Гладна прегладна,
траве не видјела,
на камену била!

Отац се разљути на сина лијенчину, изудара га и отјера од куће. Сутрадан, средњи син поведе козу на пашу. Када је предвече хтједе вратити кући, коза сретно измекета:

Сита, пресита,
кући ми се хита!

Али кад газда дође да је види, коза опет одмекета:

Гладна, прегладна,
траве не видјела,
на камену била!

Тада кројач истуче и свог средњег сина и отјера га из куће. Исто се деси и са најмлађим сином – коза је своју пјесму сваки пут на исти начин одвречала. Тако кројач и свог трећег сина отјера од куће. Четвртог дана поведе кројач сам козу на пашу. И њему је она увече тврдила:

Сита, пресита,
кући ми се хита!

А кад дођоше у шталу, коза врекну:

Гладна прегладна,
траве не видјела,
на камену била!

Сад тек кројач схвати шта је урадио па истуче и отјера козу и оста сам. Његови синови се разиђоше по свијету тражећи посла. Најстарији је учио занат код једног столара. Послије годину дана, јер је био марљив и вриједан, доби од мајстора обичан дрвени сточић на дар. Али то није био обичан дрвени сточић. Кад младић, према мајсторовим упутама рече: - **Сточићу, постави се!** гле чуда. Сточић се испуни најразноврснијим и најљепшим јелима.

И како што нестане са стола, тако се опет напуни! Обрадова се младић и весело крену кући јер се оца пожелио, а хтио је и да га обрадује својим сточићем. Једне вечери застаде пред неком крчмом да се одмори и да ту заноћи. Добар какав је био, пред свим гостима викну свом сточићу: "Сточићу, постави се!". Гости се задивише чуду и добро се погостише. Али крчмар одлучи да ноћу, кад младић заспе, замијени чаробни сточић обичним старим столом какав је имао негдје на

тавану. Тако и учини. А младић, ништа не примијетивши, крете очинској кући. Обрадова се отац сину, а још више причи о чаробном сточићу. Сазваше пријатеље и рођаке и најстарији син узвикну:

- Сточићу, постави се! Па опет: - Сточићу, постави се!, али се ништа не деси. Гости исмијаше младића и отидоше гладни својим кућама, а младић од стида само што у земљу није пропао.

Средњи брат учио занат код неког млинара. И он је био марљив и вриједан па му газда послѣ годину дана даде награду. Магаре. Али ни то не бијаше обично магаре: кад се простре испод њега чаршаф и благо га се повуче за уши и каже "Магаренце, дај!" из њега, на све стране пљусне киша дуката. Обрадова се младић и весело крену кући. Једне вечери и он застаде код исте крчме и исто му се деси што и његовом најстаријем брату. Крчмар видје како младић иде у шталу, како простире чаршаф испод свог магаренцета и како, повукавши магаренце за уши и узвикнувши "Магаренце, дај!", доби кишу дуката. Исте ноћи крчмар замијени чаробно магаре обичним. И тако младић дође кући и тако сазваше пријатеље и рођаке, али на узвик "Магаренце, дај!" не би ништа. Наљутише се гости и одоше празних руку својим кућама, а младић од стида само што није у земљу пропао.

Најмлађи брат учио занат код неког токара. И он је био марљив и вриједан и послѣ годину дана шегртовања за награду је добио врећу, а у врећи штап. Али ни то не би обична врећа, ни обични штап. На узвик "Удри!", штап би излетио и деветао непријатеља све док му се не каже "Стани!". Обрадова се најмлађи син старога кројача. Знао је што се десило његовој браћи, па пожури пут оне крчме. Тамо се правио важан. Тајанствен. Причао је о чудима која је видио или за која је чуо. А своју врећу помно чувао. Крчмар једва сачека ноћ па се кришом прикраде уснулом младићу и његовој врећи. Али дјечак није спавао, него кад крчмар дотаче врећу, повика "Удри! Удри!" а штап излетје и тако добро обави свој посао да крчмар пристаде да врати и сточић и магаре, и да уради све што треба само да склоне штап.

И тако се најмлађи син упути очевој кући. Са собом је носио сточић, за собом водио магарца, а преко леђа пребацио врећу и у врећи чаробни штап. Дочекао отац радосно своје најмлађе дијете, али једва пристаде да сазове пријатеље и рођаке. Дођоше гости и сточић се постави: "Сточићу, постави се!" и на столу се нађе свакојаких јела. Кад магаренцету рече "Магаренце дај!" магаренце издуката хрпу дуката: Само нико не викну штапу у врећи: - Удри! Зашто би и викнуо!? Сви су се гостили и радовали. А стари кројач остави иглу и маказе и живио је са своја три сина сретно и дуго.